

TESS GERRITSEN

Bir
Rizzoli
&
Isles
Macerası

—
Polisiye
Gerilim
—

DIRİLİŞ

DK100
Cumhuriyetimiz
100. Yaşında

DOĞAN KİTAP TARAFINDAN YAYIMLANAN DİĞER KİTAPLARI

Rizzoli & Isles serisi

Cerrah (#1)
Çırak (#2)
Günahkâr (#3)
İkiz Bedenler (#4)
Rehine (#5)
Mefisto Kulübü (#6)
Ruh Koleksiyoncusu (#7)
Buz Gibi Soğuk (#8)
Sessiz Kız (#9)
Sona Kalan (#10)
Bir Sırrım Var (#12)
Dinle Beni (#13)

Diğer kitaplar

Hasat
Kemik Bahçesi
Kayıp Kızlar
Ucubeler
İsimsiz Ceset
Gece Gelen
Gece Yarısından Sonra
Karanlığın Ayak İzleri
Asla Arkana Bakma
Bıçak Sırtı

Aşk Ölümden Uyanıştır
Proje: Ölümcül Virüs
Gölgesizlerin Tutkulu Dansı
Masumiyetin İçin Savaş
Yörünge
Beni Seç

DİRİLİŞ

Orijinal adı: Die Again

© 2014, Tess Gerritsen

Yazan: Tess Gerritsen

İngilizceden çeviren: Cumhuriyet Mısırlıoğlu

Yayına hazırlayan: Hülya Balcı

Türkçe yayın hakları: © 2023 Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

Bu eserin bütün hakları saklıdır. Yayınevinden yazılı izin alınmadan kısmen veya tamamen alıntı yapılamaz, hiçbir şekilde kopya edilemez, çoğaltılamaz ve yayımlanamaz.

1. baskı / Martı Yayınları, 2015

Doğan Kitap'ta 1. baskı / Ağustos 2023 / ISBN 978-625-6843-60-8

Sertifika no: 44919

Kapak tasarımı: Cüneyt Çomoğlu

Sayfa uygulama: Gökçen Yanlı

Baskı: Ana Basın Yayın Gıda İnşaat San. ve Tic. A.Ş.

Mahmutbey Mah. Devekaldırımı Cad. 2622 Sk.

Güven İş Merkezi, No: 6/13 Bağcılar - İSTANBUL

Tel. (212) 446 05 99

Sertifika No: 52729

Doğan Yayınları Yayıncılık ve Yapımcılık Tic. A.Ş.

19 Mayıs Cad. Golden Plaza No. 3, Kat 10, 34360 Şişli - İSTANBUL

Tel. (212) 373 77 00 / Faks (212) 355 83 16

www.dogankitap.com.tr / editor@dogankitap.com.tr / satis@dogankitap.com.tr

Diriliş

Tess Gerritsen

Çeviren: Cumhur Mısırlıoğlu

Levina'ya

Okavango Deltası, Botswana

Şafağın eğik ışıklarında fark ediyorum onu; su izi gibi belli belirsiz, çıplak bir toprak parçasının üzerinde. Afrika güneşinin bütün sıcaklığı ve parlaklığıyla tepemizde bulunduğu öğlen saatinde gözümden tamamen kaçardı herhalde. Ama şimdi, en ufak bir çukurun ya da göçüğün bile gölge ettiği sabahın erken saatinde, çadırımdan çıkar çıkmaz gözüme çarpıyor o yalnız ayak izi. Yakından bakmak için diz çöküyorum ve o anda, uyurken bizi sadece incecik bir çadır bezinin koruduğunu fark edip ürperiyorum.

Richard çadırın kapısında beliriyor, doğrulup geriniyor; çiy yüklü otların, yanan odunların ve kamp ateşinde hazırlanan kahvaltının kokusunu içine çekip mutlu mesut mırıldanıyor. Bunlar Afrika'nın kokuları ve bu macera da Richard'ın hayali. Hep de onun hayali oldu, benim değil. Hani o sürekli, *Tabii hayatım, yaparız hayatım* diyen iyi huylu kız arkadaş var ya, o benim işte. Bunun için Londra'dan Johannesburg'a, oradan Maun'a, oradan da Afrika'nın çayırlarına, üç uçakla toplamda yirmi sekiz saat uçmuş olsak da; son seferimizi akşamdan kalma bir pilotun uçurduğu kutudan bozma, külüstür bir uçakla yapsak da; bütün bunlar, bir çadırın içinde, sivrisinekleri kovalayarak ve çalıların arkasına işeyerek geçecek iki koca hafta anlamına gelse de ses etmeyen kız arkadaş.

Hatta bu yüzden ölecek olsam bile diye düşünüyorum dün gece Richard'la uyuduğumuz çadırdan en fazla bir metre ötede duran ayak izine bakarken.

“Şu havayı bir kokla Millie!” diye şakıyor Richard. “Başka nerede var böyle bir koku?”

“Buradan bir aslan geçmiş” diyorum.

“Keşke şunu bir şişeye koyup eve götürebilsem. Daha iyi hatıra olmazdı herhalde. Afrika çayırılarının kokusu!”

Beni dinlemiyor. Her şeyin *müthiş* ya da *harika* olduğu bu büyük-beyaz-maceraperest hayaline kendini öyle kaptırmış, Afrika başını öyle döndürmüş ki, dün akşam yediğimiz konserve et ve fasulyeye bile, “tüm zamanların en muhteşem akşam yemeği!” diyebiliyor.

Mecburen bir kez daha, ama daha yüksek sesle tekrar ediyorum: “Buradan bir aslan geçmiş dedim Richard. Hemen bizim çadırımızın dibindeymiş. İçeri girmesi bir pençeye bakardı.” İstedğim onu endişelendirmek tabii ki. *Aman Tanrım Millie, bu ciddi bir mesele, dedirtmek.*

Ama o ne yapıyor? Bütün gamsızlığıyla, grubumuzun üyelerine sesleniyor: “Hey, gelin de şuna bir bakın! Dün gece buradan bir aslan geçmiş!”

Bize ilk katılan, çadırları da bizimkinin hemen yanında kurulu olan Cape Town’lı iki kız oluyor. Sylvia’yla Vivian’ın, telaffuzu beni aşan Felemenkçe soyadları var. İkisi de yirmilerinde, bronz tenli, uzun bacaklı ve sarışınlar. Öyle ki başlarda ikisini karıştırıyordum da Sylvia daha fazla dayanamayıp patlamıştı: “Biz ikiz falan da değiliz ki Millie! Görmüyor musun, Vivian’ın gözleri mavi, benimkiler yeşil.”

Kızlar pençe izine yakından bakmak için iki yanımda diz çökünce kokularının da farklı olduğunu fark ediyorum. Mavi gözlü Vivian tatlı tatlı, taze çimen kokuyor. Sylvia’dan ise, sivrisinekleri uzak tutmak için sürdüğü limonlu losyonun kokusu geliyor. Bu arada, diğer kimyasallar değil, ille de limonlu losyon. Neden? Çünkü *diğerleri bildiğin zehir Millie. Bunu biliyorsun, öyle değil mi?* İkisi iki yanımda sarışın tanrıçalar olarak eğilmişken Richard’ın bir kez daha, Sylvia’nın cömertçe sergilediği göğüs çatalına bakmakta olduğunu fark ediyorum. Isırılmamak için vücudunu sivrisinek kovucuya bulamaya bu kadar özen gösteren bir kızın, ısırılmaya hazır bu kadar et sergilemekten çekinmemesi ilginç.

Haliyle çok geçmeden Elliot da damlıyor. Adam Cape Town'da sadece birkaç hafta önce tanıştığı bu iki sarışının dibinden hiç ayrılmıyor zaten. Sadık bir köpek yavrusu gibi sürekli peşlerinde, biraz olsun ilgi görmek için her şeyi yapmaya hazır.

"Bu iz taze mi?" diye soruyor Elliot, endişeli bir sesle. Benim korkumu paylaşan birileri var neyse ki.

"Ben dün görmedim" diyor Richard. "Aslan buradan gece geçmiş olmalı. İhtiyaç gidermek için çıkıp da *bununla* karşılaştığınızı düşünsenize." Elini pençe yapıyor, miyavlayıp Elliot'a doğru savuruyor, Elliot ise ürküp geri çekiliyor. Tabii bu, Richard'la birlikte sarışınları da güldürüyor. Elliot bu grubun komedi ögesi; ceplerinden kâğıt mendil, haşere spreyi, güneş kremi, sıvı sabun, alerji hapları, iyot tabletleri, kısacası hayatta kalması için gerekli şeyleri eksik olmayan titiz Amerikalı tiplemesi.

Ben onların kahkahalarına katılmayıp, "Birileri ölebilirdi" diyorum ciddi ciddi.

"İyi de gerçek bir safaride oluyor ki böyle şeyler" diyor Sylvia, oralı bile olmadan. "Çayırın ortasında aslanlarla baş başayız burada."

"Bana o kadar da büyük bir aslanmış gibi gelmedi" diyor Vivian, ize daha da yaklaşarak. "Belki de bir dişidir ha, ne dersiniz?"

"Erkek ya da dişi fark etmez, ikisi de tehlikeli sonuçta" diyor Elliot.

Sylvia şakadan bir şaplak atıyor sırtına. "Ooo. Korktun mu yoksa?"

"Hayır, hayır. Ben sadece Johnny'nin ilk günkü sözlerini hatırladım. Hani cipten ayrılmayın, çadırdan çıkmayın, yoksa ölürsünüz demişti ya."

"Elliot daha güvenli bir ortam istiyorsan hayvanat bahçesine git bence" diyor Richard ve sarışınlar onun bu sivri esprisine de gülüyorlar. Selam olsun sana, alfa erkeği Richard. Tıpkı romanlarındaki, her türlü görevi üstlenip dünyayı kurtaran kahramanları gibi o da. Ya da öyle olduğunu sanıyor. Burada, vahşi doğanın ortasında, her şeyden bihaber bir Londralı aslında; ama hayatta kalmakta uzman biriymiş gibi konuşmayı iyi beceriyor. Ve bu sa-

bah beni, karnımın aç olmasından ve doğru düzgün uyumamış olmamdan daha çok gıcık eden şeylerden biri de bu. Sivrisinekleri saymazsak tabii. Bu hayvanlar da hep beni buluyor zaten. Ne zaman dışarı adımımı atsam, yemek zili çalmış gibi üşüşüyorlar etrafıma. Sabahın bu saatinde başlıyorum boynumu, yüzümü tokatlamaya.

Richard, Afrikalı iz sürücüye sesleniyor: "Clarence, buraya gel! Bak dün gece kampımıza kimler uğramış."

O sırada kamp ateşinin başında Bay ve Bayan Matsunaga'yla birlikte kahve içen Clarence, metal fincanı elinde, yanımıza geliyor, çömelip yerdeki ayak izine bakıyor.

"Taze" diyor yeni uzmanımız Richard. "Aslan dün gece buradan geçmiş olmalı."

"Aslan değil bu" diye karşılık veriyor Clarence. Sonra da sabah güneşinde pırlıl pırlıl parlayan siyah tenini bize çevirerek, "Leopar" diyor.

"Nasıl böyle emin olabiliyorsun ki? Tek bir pençe izi var sadece."

Clarence izin üstünde havaya bir şekil çiziyor. "Bu ön pençesi. Şeklin yuvarlaklığına bakılırsa bir leopara ait." Ayağa kalkıp etrafa göz gezdiriyor. "Sadece tek bir iz olduğuna göre yalnız avlanıyor olmalı. O halde kesin bir leopar bu."

Bay Matsunaga, devasa zumuyla uzaya gönderilmeyi bekliyormuş gibi duran Nikon makinesini çıkarıp izin fotoğraflarını çekiyor. Karısıyla ikisinin üstünde tıpatıp aynı safari ceketleri, haki kanvas pantolonları, geniş siperli şapkaları ve pamuklu kumaştan fularları var. En ufak ayrıntısına kadar uyumlular. Bunun gibi çiftleri dünyanın dört bir yanındaki tatil beldelerinde görebilirsiniz. Sabah kalktıklarında, *Hadi bugün de bütün dünyayı kendimize güldürelim*, diye mi düşünüyorlar acaba?

Güneş yükselip pençe izini bütün açıklığıyla ortaya koyan gölgeleri yutmaya başlayınca, yumuşak ışığı kaçırmamak için diğerleri de sarılıyor makinelerine. Elliot bile çıkarıyor cep kamerasını, ama bana kalırsa bunu sadece diğer herkes yaptığı için, dışarıda kalmamak için yapıyor.

Anlaşılan, fotoğraf makinesini çıkarmaya gerek görmeyen bir

tek benim. Richard ikimize de yetecek kadar fotoğraf çekiyor nasıl olsa. Hem de *National Geographic fotoğrafçılarının kullandığı makinenin tıpkısının aynısıyla!* Ben gölgeliğe kaçıyorum ama güneşten saklanmış olmama rağmen ter koltukaltlarımdan aşağı damlamaya başlıyor. Afrika'nın çayırlarında her Allahın günü sıcak.

"Neden geceleri çadırınızdan çıkmayın dediğimi anladınız mı şimdi?" diyor Johnny Posthumus.

Rehberimiz o kadar sessiz yaklaştı ki ben onun nehir boyundan döndüğünü anlamadım. Döndüğümde Johnny tam arkamda duruyor. Tatsız bir ismi var bu Posthumus'un,¹ ama söylediğine bakılırsa, Afrikaan yerleşimciler arasında yaygın bir soy adıymış. Adamın yüzünde, Hollandalı atalarının sağlam hatlarını görüyorum. Güneşten iyice açılmış sarı saçları, mavi gözleri ve şortunun altında kapkara olmuş kalın bacakları var. Anladığım kadarıyla sivrisinekler ya da sıcak ona işlemiyor, çünkü ne kafasına şapka takıyor ne de tenine haşere kovucu sürüyor. Afrika'da doğup büyümek cildini sertleştirmiş, dış etkenlere karşı bağışıklık kazanmasını sağlamış.

"Buraya şafaktan hemen önce uğradı" diyor Johnny, sonra kamp yerimizin etrafını saran çalılıkları gösteriyor. "Şunların arasından çıkıp ateşin başına kadar geldi, beni şöyle bir süzdü. Büyüğe ve sağlıklı, güzel bir kızdı."

Bunları anlatırkenki sükûneti şaşırtıyor beni. "Onu ciddi ciddi gördün mü yani?"

"O sırada kahvaltı için ateş yakıyordum."

"Peki ne yaptın onu görünce?"

"Size böyle durumlarda ne yapmanız gerektiğini söylediysem onu. Yani dik durdum. Beni rahat görsün diye de yüzümü ona çevirdim. Zebra ya da antilop gibi av hayvanlarının gözleri kafalarının iki yanında olur, ama bir yırtıcının iki gözü ileri bakar. Kedilere her zaman yüzünü göstereceksin. Gözlerinin nereye baktığını görsün ki senin de avcı olduğunu anlasın. Yoksa hiç düşünmeden atlar üzerine." Bir an durup, ona dünyanın bu ücra köşesin-

1. Öldükten sonra olan, öldükten sonra gelen anlamında, Latince kökenli bir kelime. (ç.n.)

de hayatta kalabilmek için para ödeyen yedi müşterisine bakıyor. “Bunu asla unutmayın olur mu? Çayırda ilerledikçe bu büyük kedilerden çok göreceğiz. Biriyle karşılaşacak olursanız dik durun, elinizden geldiğince iri görünün. Yüzünüzü ona çevirin. Ve de ne yaparsanız yapın, kaçmayın. Bu talimatları uygularsanız hayatta kalma şansınız artar.”

“Demek burada bir leoparla yüz yüze geldin” diyor Elliot. “Madem öyle *şunu* neden kullanmadın?” diye de ekliyor, Johnny’nin omzundan düşürmediği tüfeğini işaret ederek.

Johnny ise kafasını sallıyor. “Ben leopar vurmam. Hatta hiçbir büyük kediyi öldürmem.”

“İyi de silah bunun için değil mi? Kendini korumak için yani?”

“Dünyada bu hayvanlardan çok kalmadı. Bu topraklar onların, bizlerse davetsiz misafirleriz. Bir leoparı, üstüme atlayacak olsa bile öldürebileceğimi sanmıyorum. Kendi hayatımı kurtarmak için bile.”

“Ama bu bizim için geçerli değildir herhalde” diyor Elliot, terdirgin bir şekilde gülererek. “*Bizi* kurtarmak için ateş edersin, öyle değil mi?”

Johnny’nin yüzünde manalı bir gülümseme beliriyor. “Bakarız.”

Öğlen olunca eşyalarımızı toplayıp, vahşi doğanın kalbine doğru hareket etmeye hazırlanıyoruz. Cipi Johnny kullanıyor; Clarence da ön tamponun üstüne yerleştirilmiş iz sürücü koltuğuna oturuyor. Bacakları öyle açıktayken aslanlar için kolay yem olur diye düşünüyorum ama Johnny araçtan ayrılmadığımız sürece güvende olacağımızı çünkü yırtıcıların bizi büyük bir hayvanın parçası olarak göreceğini söylüyor. *Cipten dışarı çıktığınız anda bu hayvanlara mama olursunuz. Herkes anladı mı beni?*

Evet efendim. Mesaj alınmıştır.

Çayırın bu tarafında yol namına bir şey yok. Üzerinden gittiğimiz kısım, daha önce geçen tekerleklerin ezdiği otlar sadece. Manzaraya tek bir cipin verebileceği zarar aylarca kaybolmaz diyor Johnny, ama ben öyle her aracın, Delta’nın bu kısmına kadar geldiğini sanmıyorum doğrusu. Uçakla indiğimiz yerden arabayla

üç günlük mesafe geldik ve çayırın bu kısmında başka hiçbir araca rastlamadık.

Bundan dört ay önce, Londra'daki dairemizde oturmuş, cama vuran yağmuru seyrederken vahşi doğa falan yoktu aklımda. Richard beni bilgisayarın başına çağırıp, tatil için ayarlamak istediği Botswana safarisini gösterene kadar tabii. Fotoğraflarda gördüğüm kadarıyla aslanlar, suaygırları, gergedanlar, leoparlar falan vardı ve hepsi de hayvanat bahçesinde sergilenenlere benziyordu. Safari deyince zihnimde, konforlu bungalovları ve yolları olan dev bir hayvanat bahçesi canlanmıştı. Hiç değilse yolları vardır diye düşünmüştüm. İnternet sitesinde "çayır kampı"ndan bahsediliyordu ama onu da duşu, sifonlu tuvaletleri olan büyük çadırlar olarak hayal etmiştim. Onca parayı, işimizi çalırların arasına çömelecek için vereceğimizi düşünmemiştim.

Ama bu zorlu şartlar Richard'ın umurunda değil. Afrika onun ayaklarını yerden kesmiş, Kilimanjaro Dağı'ndan bile yükseklerde dolaşiyor. Yol boyunca fotoğraf makinesi hiç boş durmuyor, deklanşöre basıp duruyor. Arkamızda oturan Bay Matsunaga'nın makinesi de aynı hızla çalışıyor, ama onun objektifi daha uzun. Richard kabul etmiyor ama bence adamın objektifini kıskanıyor. Eminim Londra'ya dönünce ilk iş bilgisayarın başına oturup Bay Matsunaga'nın makinesinin fiyatına bakacak. Günümüzün erkeği böyle savaşıyor işte; mızrak ve kılıçla değil, kredi kartlarıyla. Benim platin kartım senin gold'unu döver. Zavallı Elliot unisex Minolta'sıyla pek bir geride ama bunu umursadığını sanmıyorum, çünkü en arkada Vivian ve Sylvia'yla birlikte oturmanın bir yolunu bulmuş yine. Bu üçlüye bir bakayım diye dönüyorum, Bayan Matsunaga'nın ifadesiz yüzünü görüyorum. O da benim gibi uyumlu kadın tipi bence. Onun da tatil deyince aklına çalırlara kaka yapmak geldiğini sanmıyorum.

"Aslanlar! Aslanlar!" diye bağırıyor Richard. "Şuraya bakın!"

Yaklaştıkça fotoğraf makineleri daha da hızlı şakırdamaya başlıyor, oysaki benim tek gördüğüm, üstüne karasineklerin üşüştüğü bir erkek aslan. Etrafında üç de dişi var, bir ağacın gölgesine yatmışlar. Birden arkamda Japonca bir patlama oluyor, dönüp

bakıyorum ki Bay Matsunaga ayağa fırlamış, karısı da onu oturtmak için safari ceketini çekiştiriyor.

“*Oturun aşağı!*” diye gürlüyor Johnny, hiçbir insanın ya da hayvanın duymazdan gelemeyeceği bir sesle. “*Derhal!*”

Bay Matsunaga anında oturuyor yerine. Aslanlar bile ürktü sanki; hepsi birden bu on sekiz kollu mekanik canavara bakıyor.

“Söylediklerimi unuttun herhalde Isao” diye çıkışıyor Johnny. “Bu cipten dışarı çıktığın anda öldün demektir.”

“Heyecandan unuttum” diye mırıldanıyor Bay Matsunaga, özür dilemek için başını eğerek.

“Bakın, ben sadece güvende olasınız diye uğraşıyorum.” Johnny derin bir nefes alıp konuşmaya daha sakın bir şekilde devam ediyor. “Böyle bağırdığım için kusura bakmayın. Geçen yıl bir meslektaşım iki müşterisini kaybetti. Adamların fotoğraf çekmek için cipten atlamalarına engel olamamış. Aslanlar anında çökmüşler üstlerine.”

“Nasıl yani? Ölmüşler mi?” diye soruyor Elliot.

“Aslanlar bunun için programlanmıştır Elliot. O yüzden rica ediyorum, manzaranın tadını çıkarın ama cipin içinden çıkmadan, oldu mu?” Johnny gergin havayı dağıtmak için gülüyor ama hepimiz, az önce sağlam bir azar işitmiş yaramaz çocuklar gibi sinmiş durumdayız. Deklanşörlere pek bir gönülsüz basılıyor şimdi, fotoğraflar bu huzursuzluğu unutmak için çekiliyor sanki. Johnny’nin Bay Matsunaga’ya bu kadar sert çıkması hepimizi şoke etmiş. Johnny’nin, önümde bir heykel gibi duran sırtına, kalın sarmaşıklar gibi çıkmış boyun kaslarına bakıyorum. Çok geçmeden motor çalışıyor ve aslanları orada bırakıp hep birlikte bir sonraki kamp yerimize doğru hareket ediyoruz.

Güneş battıktan sonra içkiler çıkıyor. Beş çadır kurulup kamp ateşi yakılıyor ve iz sürücümüz Clarence, cipin arkasında bütün gün tangırdayıp duran alüminyum kokteyl kutusunu açıp cin, viski, votka ve Amarula şişelerini seriyor ortaya. Afrika’ya özgü marula ağacından yapılan bu tatlı ve kremamsı Amarula içkisini sevmeye başladım. Tadı binlerce kalorilik bir çikolata ve kahve

bombası gibi. Bir çocuğun, annesi arkasını döndüğü anda atılıp gizlice bir yudum alacağı türden bir şey. Clarence kadehimi uzattırken, grubun yaramaz çocuğu benmişim gibi göz kırıyor. Ne de olsa diğerleri cin tonik, viski gibi büyük insan içkileri içiyor. Günün, *Evet, Afrika'da olmak iyiymiş be*, dediğim tek anı bu belki de. Bütün gün böceğiymiş, sıcaklığı derken çektiğim çilenin ve de Richard'la sürekli yaşadığımız gerginliğin yerini tatlı bir sarhoşluğa bıraktığı, bir sandalyeye kurulup gün batımını seyretmenin tadına vardığım saatler bunlar. Clarence et yahnisi, ekme ve meyveden oluşan sade akşam yemeğimizi hazırlarken Johnny de, kampın etrafına, üstüne bizi uyarsın diye küçük çanlar yerleştirilmiş teli geriyor. Bir ara bir bakıyorum, Johnny'nin silueti güneşe karşı kaskatı kesiliyor, sonra kafasını kaldırıp havayı kokluyor, bizim bilmediğimiz binlerce tür kokuyu içine çekiyor. O da bu çayır yaratıklarından farksız. Orada ağzını açıp bir aslan gibi kükrese hiç şaşırırmam yani.

Eti kaynatmakla meşgul olan Clarence'a dönüp, "Johnny'yle ne kadar zamandır bu işi yapıyorsunuz?" diye soruyorum.

"Johnny'yle mi? Bu daha ilk."

"Daha önce onunla hiç çalışmadın mı?"

"Johnny'nin iz sürücüsü aslında kuzenim" diyor, yahniye bi-beri boca ederken. "Bu hafta Abraham'ın cenaze için köye gitmesi gerekince, onun yerine benim geçmemi teklif etti."

"Peki Abraham ne diyor Johnny hakkında?"

Clarence bembeyaz dişlerini göstererek sırıtıyor. "Ohoo, onun hakkında öyle hikâyeler anlatıyor ki. Neler neler. Johnny, Shangaan doğmalıymış diyor, bize o kadar çok benziyormuş yani. Ama beyaz bir Shangaan tabii."

"Shangaan nedir? Sizin kabilenizin ismi mi?"

Başıyla onaylıyor. "Biz Güney Afrika'nın Limpopo Eyaleti'nde-
niz."

"Bazen aranızda farklı dilde bir şeyler konuşuyorsunuz, sizin diliniz mi o?"

Suçlu suçlu gülüyor Clarence. "Konuştuklarımızı anlamayasınız diye."

Övgüler düzülmediğini tahmin ediyorum. Ateşin başında oturan diğerlerine bakıyorum. Bay ve Bayan Matsunaga hevesle, gündüz çektikleri fotoğrafları inceliyorlar. Vivian'la Sylvia göğüslerini sergileyen atletleriyle yayılmış, etrafa feromon salgılayıp duruyorlar. Zavallı, şapşal Elliot da her zamanki gibi diplerinde. *Üşüdüünüz mü kızlar? Kazaklarınızı getireyim mi? Bir cin toniğe daha ne dersiniz?*

Richard bizim çadırdan temiz bir gömlekle çıkıyor. Benim yanımdaki sandalye boş ama oraya oturmayıp Vivian'ın yanına gidiyor ve baştan çıkarma oyununa kaldığı yerden devam ediyor. *Safari nasıl gidiyor bakalım? Londra'ya yolunuz düşüyor mu hiç? Hele bir yayımlansın, son kitabım Blackjack'in imzalı kopyalarını göndereceğim size.*

Onun kim olduğunu herkes biliyor tabii ki. Macera romanları yazarı, meşhur MI5 kahramanı Jackman Tripp'in yaratıcısı Richard Renwick olduğunu, tanışma faslının daha en başlarında laf arasına sıkıştırmıştı ne de olsa. Kimse Richard'ı ya da kahramanını çıkaramayınca morali biraz bozulmuştu ama olsun, çok geçmeden kapatmıştı arayı. Şimdi de formda, her zaman yaptığı şeyi yapıyor, hedef kitesini büyülüyor. Bu yaptığını ben biraz fazla aleni buluyorum. Biraz değil, fazla. Ama sonradan bu meseleyi açacak olsam bana ne söyleyeceğini de gayet iyi biliyorum. *Yazarlar böyle yapar Millie. Sosyal olup yeni okurlar kazanmak zorundayız. Ne gariptir ki, Richard'ın bu sosyalliği büyükanne tipi okurlarla değil de hep genç ve güzel kızlarla ortaya çıkıyor. Aynı cazibeyi dört yıl önce, çalıştığım kitapçada *Öldürme Seçeneği* adlı kitabını imzalarken benim üzerimde de kullanmıştı, oradan biliyorum. Richard av peşindeyken karşı konulmaz birine dönüşür; şimdi de Vivian'a, bana yıllardır bakmadığı bir şekilde bakıyor. Dudaklarının arasına bir Gauloise sigarası sıkıştırıyor, hafifçe eğilip som gümüş çakmağıyla yakıyor sigarasını. Tıpkı kahramanı Jackman Tripp gibi, erkekçe caka satarak yapıyor bunu.*

Yanımdaki boş sandalye, bütün keyfimi emip çekiyor bir kara delik gibi. Tam kalkıp çadıra dönecekken Johnny gelip yanıma oturuyor. Hiçbir şey söylemeden, öylece grubu kesiyor. Bence o hep böyle, bizi tartıp duruyor zaten. Bana baktığında ne gördüğünü

nü merak ediyorum doğrusu. Sadece erkeklerinin safari fantezilerine neşe katmak için getirilmiş diğer boynu bükük kadınlardan bir farkım var mı acaba?

Bakışlarından rahatsız olunca, sırf sessizliği doldurmak için konuşuyorum. "Telin üzerindeki çanlar gerçekten işe yarıyor mu? Yoksa sadece kendimizi güvende hissedelim diye mi varlar?"

"Onlar ilk uyarı mahiyetinde."

"Ama ben dün gece leopar kampa girdiğinde çan sesi falan duymadım."

"Ben duydum." Öne doğru eğilip ateşe birkaç odun atıyor. "Muhtemelen bu gece de duyuyoruz."

"Etrafta başka leoparlar da var mıdır diyorsun?"

"Yok, bu sefer sırtlanlar" diyor, uzakları göstererek. "Şu anda yaklaşık yarım düzinesi bizi seyrediyor."

"Ne?" Doğrulup karanlığa bakıyorum ve o anda görüyorum parlayan gözleri.

"Sabırlıdır onlar. Çöplenebilecekleri bir yemek bulana kadar beklerler. Ama oraya yalnız başına gidersen yemek *sen* olursun." Durup omuz silkiyor. "Beni bu yüzden tuttunuz zaten."

"Yemek olmayalım diye."

"Çok fazla müşteri kaybetseydim para kazanamazdım."

"Çok fazla derken?"

"Sen mesela üçüncü olurdu."

"Şaka yapıyorsun değil mi?"

Gülümsüyor. Aşağı yukarı Richard'la aynı yaşta olmalarına rağmen, Afrika güneşinin altında geçirdiği bir ömür, Johnny'nin gözlerinin etrafına çizgiler çizmiş. Bana güven vermek için elini koluma koyuyor ama normalde dokunan biri olmadığı için irkiliyorum.

"Evet, şaka yapıyorum. Şimdiye kadar hiçbir müşterimi kaybetmedim."

"Ne zaman ciddi olduğunu anlayamıyorum."

"Gerçekten ciddi olduğumda anlarsın." Shangaan'ca bir şeyler söyleyen Clarence'a dönüyor. "Yemek hazır."

Johnny'nin benimle konuştuğunu, elini koluma attığını görmüş

Avcı ve tahnitçi Leon Gott, duvarlarında başlarını sergilediği vahşi hayvanlar gibi, evinde baş aşağı asılmış halde, ölü bulunur. Aynı zamanda ona teslim edilmiş değerli bir leoparın postu kayıptır.

Maura Isles cesedi inceledikten sonra bu cinayeti, ülkenin çeşitli yerlerinde çözülememiş bazı davalarla ilişkilendirir. Ayrıca altı yıl önce Afrika'da kaybolan bir safari grubuyla Leon Gott cinayetinin arasında bir bağlantı olduğu ortaya çıkar. Jane Rizzoli bu zor davayı çözmek için safariden sağ kurtulan tek kişiye ulaşmak zorundadır.

Diriliş, zekice kurgusu ve düşmeyen temposuyla yine harika bir Rizzoli & Isles macerası...

Tess Gerritsen ABD'nin San Diego kentinde doğdu. Stanford Üniversitesi'nde antropoloji konusunda lisans yaptı, California Üniversitesi'nden tıp diploması aldı. *New York Times*'in çok satanlar listesine giren *Hasat*'la dünya çapında başarı kazandı. Yazarın on üç kitaba ulaşan Rizzoli & Isles serisi dışında, *Kemik Bahçesi*, *Kayıp Kızlar*, *Gece Yarısından Sonra*, *Karanlığın Ayak İzleri*, *Asla Arkana Bakma*, *Bıçak Sırtı*, *Aşk Ölümünden Uyanıştır*, *Proje: Ölümcül Virüs*, *Masumiyetin İçin Savaş*, *Gölgesizlerin Tutkulu Dansı*, *Yörünge*, *Gece Gelen*, *Beni Seç* adlı romanları ve *Ucubeler* ile *İsimsiz Ceset* adlı öyküleri Doğan Kitap tarafından yayımlandı ve büyük okur kitlelerine ulaştı.

Çeviren: Cumhuriroğlu

